

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. A. O.**,
nar. ,
státní příslušnost: Nigerijská federativní republika
bytem,
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. OAM-373/ZA-ZA11-K03-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce namítá porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 – 4 správního řádu, neboť nebyl zjištěn skutečný stav věci a všechny rozhodné okolnosti, správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo. Zejména dle žalobce žalovaný zpochybňuje jeho členství v Biafře. Dále žalobce namítá porušení § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Nekriticky přejal policejní zprávy z Nigerijské federativní republiky, aniž by hodnotil jejich věrohodnost co do popisu události a motivů útoku na osobu žalobce. Žalovaný uvádí, že přepadení žalobce bylo policií řešeno, avšak právě skutečnost, že věc byla vyšetřována jako ozbrojená loupež bez politického motivu, je důsledkem toho, že se orgány činné v trestním řízení nezabývají věcí (z politických důvodů) v plném rozsahu. Žalobce namítá také porušení § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné zejména pro nevyporádání se s návrhy a námitkami žalobce. Odůvodnění je nedostatečné, kdy je žalobci mimo jiné vytýkáno, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po delší době pobytu na území ČR, žalobce se však k tomuto kroku uchýlil právě proto, aby tento výjimečný institut nezneužíval, dokud to tedy nebylo nutné, žádost nepodával. Porušen byl dle žalobce dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu pronásledování v zemi původu pro příslušnost ke skupině IPOB a z rodinných důvodů. V průběhu řízení popsal, jak mu bylo usilováno o život a jak byl vyšetřován nigerijskou policií. Kvůli plakátu a vlajce Biafry na autě, kterým jel uctít památku vůdce Ojukwy, byl pronásledován neznámými ozbrojenci, kteří po něm stříleli, žalobce proto utekl a jeho auto bylo odcizeno. Žalobce se domnívá, že o tom, že se nejednalo o pouhé loupežné přepadení, svědčí to, že ozbrojenci auto před odcizením zbavili plakátu a vlajky Biafry. Dále se vyjádřil k postoji státu vůči hnutí IPOB, kdy jeho členové jsou hledáni příslušníky bezpečnostních sborů. Stát nemá zájem na nezávislosti jihovýchodní části země, o což členům hnutí jde. Stát podporovatele Biafry dle žalobce pronásleduje, jak dokládají i informace od žalovaného. Mezi 30. 8. 2015 a 9. 2. 2016 bylo zavražděno na 80 členů a podporovatelů IPOB.
4. Žalobce nerozumí, z jakého důvodu je žalovaným považován za nedůvěryhodného. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že aby bylo možné hovořit o pronásledování, musely by státní složky odmítnout věc řešit, což však tvrzeno nebylo. Žalovaný však dle žalobce pochybil, kdy neposuzoval situaci v zemi jeho původu, pokud jde o bezpečnostní sbory, a ani se na toto žalobce neptal. Ze zpráv o Nigérii je přitom zřejmé, že v zemi panuje dlouhodobě nestabilní situace, není zde funkční státní aparát a naopak zde je vysoká míra korupce. Žalovaný se omezil pouze na zkoumání možného odmítnutí pomoci. Žalobce má za to, že závěr žalovaného o tom, že v daném případě nešlo o pronásledování z důvodu uplatňování politických práv, odporuje podkladům rozhodnutí a výpovědi žalobce.
5. Žalovaný měl uvést, že žalobce policii nahlásil toliko odcizení auta, ale nikoli, že byl obětí střelby. Žalovaný se však dle něj na toto neptal. Žalovaný měl také zpochybňovat žalobcovo členství v IPOB. I připisované členství je však dle žalobce relevantní, k tomu přitom mohlo dojít, jestliže žalobce jezdil v autě s politickými motivy. Nelze po žadateli požadovat, aby politické názory zastával intenzivní formou a při nenaplnění této intenzity ho diskvalifikovat z ochrany dle zákona o azylu. Žalobce se účastnil veřejného shromáždění, přičemž v souvislosti s tím byl napaden, což může odůvodňovat obavu z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dostatečně nezkoumal politické názory žalobce, pouze řešil jeho aktivity. Namísto, aby se žalobce řádně dotazoval, uvádí žalovaný své domněnky.

6. Dle žalobce šlo o pronásledování patrně ze strany nestátních složek, kdy byl pro svůj politický názor ohrožen na životě. Žalovaný by měl na věc nahlížet optikou místních poměrů, v Nigérii například i pouhá účast na demonstraci může znamenat ohrožení života. Žalovaný nepopírá, že v Nigérii čelí podporovatelé Biafry represi, avšak žalobce podle něj toto politické přesvědčení neměl.
7. Žalobce se domnívá, že unesl svou část důkazního břemene, kdy správnímu orgánu poskytl konzistentní a podrobnou výpověď. Žalovaný dostatečně neprokázal, že žalobci ve vlasti pronásledování hrozit nemůže, kdy z podkladů selektivně vybíral pouze některé informace a situaci v zemi bagatelizoval. Žalobce připouští, že správnímu orgánu neposkytl konkrétní důkazy o tom, že byl v hledáčku státních orgánů nebo byl skutečně napaden. Je ale přesvědčen, že ve vlasti byl pronásledován, a že i kdyby pronásledován nebyl, tato skutečnost nemůže být jediným vodítkem, pokud jde o vyloučení obavy z pronásledování. Žalovanému se nepodařilo vyvrátit věrohodnost žalobce. Některá žalobcova tvrzení nebylo sice možné doložit ani vyvrátit, avšak v takovém případě odkazuje žalobce na důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Dále žalobce odkázal na čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.
8. Dle žalobce žalovaný explicitně nevyloučil, že pachatelé činu proti žalobci nebyli potrestáni z důvodu, že na tom měl stát zájem. Žalovaný měl jeho výpověď vyhodnotit jako důvěryhodnou, pokud nebyl schopen tvrzení žalobce zpochybnit.
9. Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Nachází se mimo zemi původu pro odůvodněný strach z pronásledování. Tuto podmínku žalovaný nesprávně vyhodnotil a porušil § 50 odst. 3 a 4 správního řádu ve spojení s čl. 4 kvalifikační směrnice, správní orgán nezohlednil všechny skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Došlo-li k pronásledování žalobce v minulosti, je třeba se domnívat, že by mohl být pronásledován znovu i v budoucnu. Výjimkou by byla pouze situace, kdy by existovaly závažné důvody domnívat se, že již pronásledován být nemůže, kdy konkrétně takovými důvody by například byla změna poměrů v zemi. Dle žalobce je nepochybné, že jednání, kterému ve vlasti čelil (střelba a krádež auta), je třeba považovat za pronásledování. Na toto nemůže mít vliv skutečnost, že k tomuto jednání nedošlo bezprostředně před odchodem žalobce z vlasti. Žalobce se domnívá, že k pronásledování podporovatelů Biafry na území dochází přímo ze strany státních orgánů nebo s jejich přivolením ze strany soukromých osob. Žalobce je tímto podporovatelem. Neuplatní se ani vylučující klauzule.
10. Žalobce je rovněž názoru, že v zemi původu je ohrožen vážnou újmou dle § 14a zákona o azylu z důvodu nestabilní situace, která byla správním orgánem bagatelizována a redukována pouze na aktivity Boko Haram, která operuje na severu, její aktivity však zasahují i do dalších částí země. Situace v zemi je vážná, panují zde špatné životní podmínky, nedostatečná bezpečnost a vysoká míra korupce.
11. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí a navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce sdělil, že se obává návratu do země původu z důvodu členství v hnutí IPOB – Indigenous People of Biafra, za což měl být v zemi původu pronásledován ze strany soukromých osob. Ze strany

státních orgánů, včetně policie, žalobce žádné problémy neměl, naopak mu policisté uloupené vozidlo bratra po vypátrání vrátili, přestože věděli o jeho veřejné propagaci myšlenky obnovení státu Biafra. Skutečnost, že se policii nepodařilo zadržet pachatele trestného činu, se stává i v nejvyspělejších demokratických státech. V Nigérii nebylo před vycestováním žalobce pátrání po pachatelích loupeže dle jeho vyjádření ani ukončeno, motiv útočníků byl prokazatelně zistitelný. O pokusu zastřelit žalobce z důvodu nesouhlasu útočníků s jeho podporou myšlenky obnovení státu Biafra není zmínka ani v policejních protokolech, a i proto jím uváděné pronásledování z politických důvodů působí značně účelově, jedná se pouze o žalobcovu nedoloženou domněnku. Dále tento útok měl být spáchán v roce 2012, jde tedy o značný časový odstup. Žalovaný rovněž zpochybnil členství žalobce v hnutí IPOB. Namítá – li žalobce věrohodnost zprávy policie, pak tuto předložil on sám. Ve vyjádření k doplnění žaloby žalovaný doplnil, že skutečnost, že lupiči před odcizením vozidla z tohoto odstranili plakát a vlajku Biafry, nesvědčí o jejich politickém motivu, nýbrž o tom, že s plakátem a vlajkou Biafry na vozidle nechtěli být před policisty s uloupeným automobilem nápadní. Žalovaný případ posuzoval i „optikou místních poměrů“, a zjistil, že místní policie byla schopna žalobci pomoc poskytnout. Nelze přičítat žalovanému za pochybení, že se na některé věci nedotazoval. Je to především žalobce, kdo je povinen podrobně hovořit o všech svých důvodech žádosti, navíc by se jednalo o návodnou otázku. Vyjma v průběhu správního řízení zmiňovaného vztyčení vlajky se žalobce jiných veřejných politických akcí nezúčastnil, jím sdělené potíže nelze považovat za politické pronásledování. Před vycestováním ze země původu žalobce žádné problémy ze strany státní moci neměl, tudíž mu tyto ani v případě návratu do Nigérie nehrozí. Ve správním řízení o vyhoštění (2015) žalobce neuvedl, že mu hrozí nebezpečí v případě návratu do země původu z důvodu členství v hnutí IPOB či sympatie, jestliže připustil možnost svého návratu do Nigérie, přičemž v té době již mělo dle jeho současného vyjádření docházet ke zvýšenému potlačování členů IPOB, jakož i k několikaletému věznění osob demonstrujících za obnovu státu Biafra.

12. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
13. K žádosti žalobce uvedl, že je ve straně IPOB (Indigenous People of Biafra) od roku 2012. Je rozvedený, byl ženatý s občankou ČR, má dvě děti. Poprvé přijel do ČR v roce 2007. Dříve měl povolení k pobytu v ČR. Řízení o jeho první azylové žádosti z roku 2007 bylo jeho právním zástupcem ukončeno, neboť se žalobce oženil. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že je nucen vycestovat z ČR na základě rozhodnutí policie. V ČR chce zůstat se svými dětmi. V Nigérii by jeho život nebyl v bezpečí, mimo jiné proto, že je členem strany IPOB.
14. Při pohovoru žalobce sdělil, že nějaký útočník se jej pokusil v Nigérii zabít. Tento člověk byl podle žalobce proti Biafře. Viděl 5 lidí se zbraněmi, kteří po něm stříleli. Takto na něj zaútočili, neboť na své auto nainstaloval vlajku Biafry. Došlo k tomu v únoru 2012. Útočníkům nakonec utekl. Incident šel hned nahlásit na policejní stanici. I když dotyčné útočníky neznal, stříleli na něj určitě z důvodu, že měl na autě vlajku. Když se na místo vrátil, jeho auto tam již nebylo. Policisté poté začali věc vyšetřovat. Na místě činu zajistili vlajku a plakát zemřelého vůdce, který byl také v autě. Žalovaný podotkl, že ze zprávy nigerijské policie, kterou žalobce předložil, vyplývá, že žalobci byl pod pohrůžkou střelnou zbraní odcizen automobil. Žalobce je přesvědčen, že jej chtěli zabít. Když jej nedokázali zabít, vzali mu auto, to ale ve skutečnosti nechtěli, později auto policisté našli a

vrátili žalobci. Útočníci ale nebyli nalezeni, proto případ nebyl uzavřen. Do vlasti cestoval v roce 2011 za účelem uctění památky vůdce Ojukwu. Předtím byl v Nigérii ještě v roce 2010 na návštěvě. V lednu 2012 došlo ke vztyčení vlajky pro uctění zmíněného vůdce. Kdyby žalobce svůj politický názor demonstroval agresivně, šla by po něm policie. Tím, že měl na autě vlajku a plakát, politický názor vyjádřil mírněji. K IPOB se přidal v roce 2012. Hnutí Biafra usiluje o svobodu jihovýchodní Nigérie. Žalobce byl zatím veřejně aktivní toliko tím, že se účastnil vztyčení vlajky. Oběma dětem posílá dohromady 1000 Kč měsíčně. Děti bydlí v Bruntále, žalobce v Praze. Nemá pravidelnou práci, proto děti vidá asi jednou za dva měsíce. Dříve měl povolení k pobytu, ale už jej nemá. O mezinárodní ochranu požádal proto, aby mohl být v ČR legálně. Problémy se stánými orgány v Nigérii neměl. Do jiné části země se odstěhovat nemůže. Protože pochází z jihovýchodu, měl by všude problémy. Kdo protestuje ve prospěch Biafry, je střílen. K dotazu, proč v rámci řízení o správním řízení uváděl jako překážky vycestování pouze skutečnost, že má děti, sdělil, že situace okolo Biafry se zhoršila. Dříve byli její přívrženci na demonstracích policií posíláni do vězení, nyní je zabíjí. Následně dodal, že mluví o armádě, ta zasahuje. Situace se zhoršuje od roku 2012 po vztyčení vlajky.

15. Žalobce doložil prozatímní vyšetřovací zprávu ze dne 24. 2. 2012, ze které vyplývá, že dne 22. 2. 2012 ohlásil, že mu byl téhož dne pod pohrůzkou střelnou zbraní pěti ozbrojenými lupiči odcizen osobní automobil.
16. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s., soud jednání nepovažoval za nutné a účastníci řízení jej nepožadovali.
18. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
19. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
20. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
21. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo*

trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

22. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
23. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
24. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Jelikož se jednalo o opakovanou žádost žalobce, žalovaný nejprve zjišťoval její přípustnost. Jelikož našel nové důvody a skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím ukončeném řízení, přistoupil k meritornímu posouzení žádosti.
25. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“
26. Žalovaný si pro posouzení žádosti žalobce obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 6 napadeného rozhodnutí. Podklady shromážděné žalovaným zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o

zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou převážně z roku 2017, tedy v době rozhodování (únor 2018) byly přiměřeně aktuální.

27. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. Postup žalovaného požadavkům zákona i judikatury plně vyhověl.
28. Jádrem námitek žalobce je, že se domnívá, že incident, ke kterému došlo v zemi původu v únoru 2012, kdy se stal terčem ozbrojených útočníků, a byl mu odcizen automobil, měl být žalovaným posouzen jako pronásledování z důvodu vyjadřování jeho politických názorů, resp. příslušnosti ke skupině IPOB, neboť nelze vyloučit, že jednání soukromých osob, které žalobce ohrožovaly, bylo kryto státní mocí.
29. Žalovaný nejprve zjišťoval detailnější informace o skupině IPOB, za jejíhož člena se žalobce považuje. Za tímto účelem si opatřil Informaci OAMP Secesionistické hnutí „Původní obyvatelé Biafry (IPOB)“ ze dne 29. 11. 2016. Následně konstatoval, že nelze vyloučit účast žalobce na vztyčení vlajky Biafry v lednu 2012, kdy tato akce měla vést k členství žalobce v IPOB. Dle žalovaného však žalobce nečelil v souvislosti s touto akcí ve vlasti žádnému jednání, které by bylo možné považovat za pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů. O ničem takovém vůbec ani nehovořil.
30. Ohledně předmětného útoku, ve kterém žalobce shledává pronásledování, žalovaný uvedl, že tento útok znaky pronásledování nenaplnňuje. Žalovaný považuje za potvrzené, že žalobce nebyl pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod, neboť během vyšetřování krádeže nedošlo ze strany policie k žádnému negativnímu jednání vůči žalobci, a to přestože dle žalobce policie věděla o jeho veřejné propagaci myšlenky obnovení státu Biafra.
31. Jakkoli žalobce uváděl, že měl čelit hrozbě zabití v důsledku toho, že měl na autě vlajku Biafry, což se nemělo líbit neznámým útočníkům, neboť šlo o veřejný projev politického názoru, žalovaný poukázal na to, že v policejní zprávě se uvádí toliko, že žalobci byl pod hrozbou užití zbraně odcizen automobil. Z těchto skutečností dle žalovaného tedy neplyne, že by útok na žalobce měl být politicky motivován. Poté, co ohlásil odcizení automobilu, policie neodmítla pomoc a naopak odcizený automobil byl vypátrán.
32. Žalovaný vyjádřil významné pochybnosti o tom, zda vůbec žalobce byl přívržencem skupiny IPOB, když jedinou jeho dosavadní aktivitou byla účast na vztyčení vlajky. Žádnou takovou skutečnost vůbec nezmiňoval v dřívějším azylovém řízení ani v řízení o správním vyhoštění. Naopak uváděl, že se státními orgány neměl v zemi žádné problémy, což dokládá mj. i fakt, že se sám obrátil na policii, a následně se obracel na nigerijské velvyslanectví v Rakousku za účelem vystavení nového dokladu. Obavu žalobce z ohrožení za případný projev podpory obnovení státu Biafra považuje žalovaný za nevěrohodnou.
33. Soud předně uvádí, že aby mohlo být jednání soukromých osob považováno za pronásledování, musí jít o takové jednání, které je státem tolerováno či přímo podporováno či iniciováno. Jakkoli v Nigérii sice dochází k potlačování příslušníků IPOB účastnících se demonstrací a podobných akcí, v daném případě se soud ztotožňuje se

závěry žalovaného, že jakoukoli podporu útlaku žalobce ze strany státní moci dovést nelze.

34. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem.“ Soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z kterých by se při srovnání s informacemi o zemi původu dalo usuzovat, že jeho obavy z možného pronásledování by mohly být důvodné.
35. Žalovaný zcela nevyloučil, že žalobce mohl být podporovatelem myšlenky státu Biafra, ani fakt, že příslušníci IPOB mají v zemi problémy. Soud se však ztotožňuje s jeho závěrem, že i kdyby žalobce byl skutečně podporovatelem IPOB, z ojedinělého incidentu, kdy mu navíc byla ze strany policie poskytnuta pomoc, přičemž je navíc otázkou, co policii žalobce skutečně sdělil, nelze shledat, že by měl být jakkoli kýmkoli pronásledován z vyjadřování svých politických názorů či příslušnost k dané skupině.
36. Lze souhlasit s žalovaným, že jedinou dosavadní tvrzenou aktivitou žalobce byla účast na vztyčení vlajky v roce 2012. Žalobce neuvedl, že by ve vlasti měl zaznamenat jakékoli jiné potíže s jakýmkoli osobami, naopak potvrdil, že neměl nikdy žádné konkrétní problémy. Neúčastnil se ani žádných jiných politicky zaměřovaných akcí s výjimkou vztyčení vlajky v lednu 2012. Účast na této akci také sama o sobě neosvědčuje jakékoli pronásledování.
37. K incidentu, ze kterého žalobce dovozuje své pronásledování, konkrétně mj. uvedl, že se mu podařilo před neznámými útočníky utéci, přičemž šel jejich jednání ihned nahlásit na místní policii. Útočníci mu měli hrozit zabitím, následně mu měl být odcizen automobil a mělo být po něm střeleno. K tomu doložil policejní zprávu, která osvědčuje, že se dne 22. 2. 2012 dostavil na policii s tím, že mu byl pod pohrůžkou střelnou zbraní odcizen osobní automobil. I v tomto ohledu lze dát za pravdu žalovanému, že z policejní zprávy vyplývá toliko fakt, že byl žalobci odcizen automobil, a to pod pohrůžkou střelnou zbraní. Naopak z ní neplyne tvrzená střelba, tím méně lze usuzovat, že šlo o útok pro jeho údajné odlišné politické názory - veřejnou podporu Biafry. Žalobce navíc sám výslovně sdělil, že dotyčné osoby, které na něj měly útočit, nezná, a své přesvědčení o tom, že útok neznámých pachatelů na něj a druhotně jeho automobil, byl vyvolán tím, že měl na automobilu umístěnou vlajku Biafry a plakát vůdce, vyvozuje pouze z vlastních úvah.
38. Z uvedeného skutkového děje je tedy zjevné, že žalobci nic nebránilo se dostavit na policii a učinit oznámení, čehož i využil. K tomu soud uvádí, že žalobce v ní tedy musel mít důvěru, pokud se rozhodl incident hlásit. Pakliže se žalobce dostavil věc řešit na policii, byl nepochybně přesvědčen o tom, že mu policie může pomoci nebo minimálně že mu z její strany nebude nic hrozit. Pokud by měl žalobce obavy z jednání příslušníků policie, a tedy státní moci, pak by záležitost na policii neohlašoval.
39. Aby bylo možné usuzovat toleranci či podporu jednání, které by mohlo být hodnoceno jako pronásledování, bylo by předně třeba, aby státní orgány ignorovaly žalobcovo oznámení, vůbec se jím nezabývaly, či z něj například vyvodily pro žalobce nějaké negativní důsledky. Tak tomu ovšem nebylo, ba právě naopak. Nelze bez dalšího dospět

ani k závěru, že státní orgány nebyly schopny poskytnout žalobci dodatečnou ochranu, pokud jde o jeho pronásledování ze strany soukromých osob.

40. Pokud žalobce v žalobě namítá, že skutečnost, že věc byla vyšetřována jako ozbrojená loupež bez politického motivu, je důsledkem toho, že se orgány činné v trestním řízení nezabývají věcí (z politických důvodů) v plném rozsahu, pak k tomu musí soud uvést, že předně není jasné, zda žalobce policii tuto skutečnost vůbec sdělil, či nikoli, neboť předmětná zpráva tuto neobsahuje.
41. V rozhodnutí žalovaný uvádí, že vzhledem k nedostatku jakýchkoli dalších politických aktivit žalobce týkajících se skupiny IPOB, dle žalovaného státní orgány neměly pravděpodobně vůbec informace o jeho vztahu k této skupině. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný uvádí, že státní orgány údajně věděly o tom, že žalobce veřejně projevoval názor - myšlenku Biafry, přesto mu bylo policií pomoheno. K tomu soud dodává, že sám žalobce uvedl, že údajně veřejně projevil svůj názor umístěním vlajky Biafry a plakátu vůdce na automobil, k čemuž dále sám zmínil, že takový projev nedosahuje intenzity, která by policii zajímala. Soud se proto shoduje s žalovaným, že i kdyby státní orgány měly informaci o tom, že žalobce projevoval svůj názor umístěním vlajky, byla jeho věc řešena adekvátně bez jakýchkoli komplikací. Vzhledem k absenci dalších aktivit žalobce ve skupině pak lze souhlasit i se závěrem žalovaného, že státní orgány nemusejí vůbec informacemi o žalobci v tomto ohledu disponovat, tím méně jej tedy vůbec mohou pronásledovat, kdy navíc i sám žalobce jakékoli potíže ze strany státu vyloučil.
42. Ať žalobce policii sdělil cokoli a policie měla informace jakékoli, je podstatné, že policie následně automobil vypátrala a vrátila mu jej zpět. Tedy věc byla vyřešena ve prospěch žalobce. Je tedy vyloučen jakýkoli nepříznivý postup nebo jakákoli represe vůči žalobci ze strany policie či státních orgánů. Z toho, že pátrání po útočnících, jak uvedl žalobce, ukončeno dosud nebylo, nelze přímo usuzovat závěry, že by k takovému postupu mělo docházet jakkoli účelově a soud se s žalovaným shoduje v tom, že ze skutkového děje neplyne, že by měla být policie vůči žalobci jakkoli zaměřena, měla by jej chtít jakkoli postihovat. Naopak mu zajistila účinnou pomoc. Pokud by policie či jiné státní orgány měla zájem na postihu žalobce, nepochybně by tak učinila již při jeho ohlášení incidentu, což se však nestalo. Sám žalobce ostatně při pohovoru sdělil, že tím, že měl pouze umístěnou vlajku na autě, šlo pouze o tolerované jednání.
43. Celý závěr žalobce o pronásledování pro jeho politické názory je tak založen na jediné události – odcizení automobilu, kdy navíc závěr o pronásledování žalobce zakládá pouze na své vlastní, ničím jiným nepodložené spekulaci o tom, že šlo údajně o ozbrojený útok z důvodu vyjadřování jeho názorů.
44. Jakkoli je pravdou, že „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57), souhlasí soud s žalovaným, že předmětný incident sám o sobě pronásledování žalobce ze strany soukromých osob, tím méně státních orgánů, osvědčit nemůže, jestliže ani sám žalobce neví, kdo vůbec útočníci byli, a toliko sám ze skutečnosti, že měl na autě vlajku, dovozuje pronásledování, kdy žádné další skutečnosti tomuto nenasvědčují.

45. Úvahy žalobce o tom, že byl přepaden osobami z politických důvodů, přičemž mu nebylo v tomto směru ze strany policie pomoheno, rovněž nemají žádnou souvislost s jeho azylovým příběhem, který uváděl v minulosti v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy v této souvislosti má soud za to, že je třeba se pozastavit nad celkovou důvěryhodností azylového příběhu žalobce. Na výpověď žalobce je třeba nahlížet v kontextu všech jím uváděných tvrzení v průběhu času.
46. Ze spisového materiálu konkrétně vyplývá, že žalobce poprvé přicestoval do ČR v roce 2007, kdy požádal o mezinárodní ochranu z důvodu tvrzeného pronásledování pro pro tvrzené pronásledování z důvodu národnosti. Následně získal pobytové oprávnění v souvislosti s tím, že zde měl partnerku a dvě děti. Řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu bylo ukončeno nikoli, jak tvrdil žalobce, uzavřením sňatku, nýbrž byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 102/2007-78 ze dne 19. 2. 2008 zamítnuta jeho kasací stížnost. V roce 2011 vycestoval do Nigérie za účelem účasti na akci vztyčení vlajky a v této době se měl též stát obětí ozbrojeného útoku. Řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno dne 17. 9. 2015. V rámci tohoto řízení bylo mimo jiné zjištěno, že se jedná o osobu, které má být zamezen vstup do schengenského prostoru. Dále bylo mj. zjištěno, že v roce 2015 byl ve Švýcarsku odsouzen k trestu odnětí svobody na 20 měsíců pro porušení zákona o narkotikách, přičemž mu byl uložen zákaz vstupu s platností od 18. 6. 2015 do 17. 6. 2025. Zjištěno také bylo, že na základě daktyloskopického šetření osoby J. M. nar. x a osoby žalobce bylo zjištěno, že se jedná o tutéž osobu, přičemž této osobě byl v Rakousku uložen zákaz pobytu rozhodnutím ze dne 1. 4. 2005 s vykonatelností od 5. 9. 2005 do 20. 1. 2017. Následně žalobce požádal dne 15. 5. 2017 o mezinárodní ochranu.
47. Soud dále poukazuje na skutečnost, kterou zmínil již žalovaný, a sice že žalobce v řízení o správním vyhoštění žádné obavy v souvislosti s pronásledováním ve vlasti nezmínil. Pokud přitom žalobce vnímal tak intenzivní potíže, jak uvádí nyní v azylovém řízení, lze se domnívat, že by je nepochybně již tehdy zmínil. Pokud by azylový příběh žalobce byl pravdivý a on se skutečně obával návratu do vlasti z důvodu možného pronásledování v souvislosti s vyjadřováním svých politických názorů, lze souhlasit s žalovaným v tom, že kdyby žalobce považoval své problémy ohledně tohoto incidentu za skutečně vážné a hrozilo by mu v Nigérii skutečně nebezpečí ze strany státu, pak by tyto obavy uvedl i v řízení o správním vyhoštění.
48. Z protokolu o výsledku v tomto řízení však vyplývá, že žalobce jako jedinou překážku vycestování do Nigérie tehdy zmínil skutečnost, že má na území ČR děti. Výslovně sdělil, že pro něj není problém odjet do Nigérie. O nedostatečné bezpečnosti v Nigérii či jakémkoli pronásledování se vůbec nezmínil. Tento výslech byl přitom proveden v roce 2015. Žalobce vlast opustil v roce 2012, kdy mělo dojít ke vztyčení vlajky, měl se stát členem IPOB a mělo dojít k tvrzené události. K dotazu žalovaného, proč žalobce uvedené nesdělil i v řízení o správním vyhoštění, žalobce uvedl, že situace v Nigérii se začala zhoršovat až v roce 2012 po vztyčení vlajky. K tomu však soud musí uvést, že i kdyby se situace v zemi zhoršovala skutečně od roku 2012, pak byla nepochybně špatná i v roce 2015, nikoli až 2017.
49. Žalobce navíc na jiném místě při pohovoru sám uvedl, že žádné problémy se státními orgány ve vlasti neměl. Vracel se navíc do vlasti i v roce 2010, kdy též žádné potíže neuváděl.

50. Důvěryhodnosti žalobce nesvědčí ani jeho dřívější pobytová historie dokládající kriminální aktivity.
51. Lze tedy shrnout, že žalobce o sobě vytvořil značně nedůvěryhodný obraz, kdy o pravdivosti jeho tvrzení lze pochybovat. Důvěryhodnost žalobce je snížena tím, že celý jeho současný příběh je postaven na jediné izolované události, incidentu, kdy byl přepaden a byl mu odcizen automobil. Další problémy ve vlasti nezmiňoval. Na posouzení důvěryhodnosti žalobce má rovněž vliv, že ve správním řízení o správním vyhoštění nové potíže v zemi původu neuváděl. Nelze pominout ani jeho předchozí azylový příběh, který mu nezabránil vycestovat zpět do vlasti, nakoupit pozemky, politicky se aganžovat a následně být obětí tvzeného zločinu. Taktéž je nutné přihlédnout k pobytové historii žalobce, jakož i skutečnost, že uváděl, že nechce z ČR vycestovat kvůli dětem (se kterými nežije ve spoelné domácnosti). V celkovém souhrnu tedy má soud za to, že příběh žalobce není pro udělení azylu dostačující. Tvrzené potíže žalobce jsou založeny na popisu jediné události z roku 2012 – odcizení automobilu, ke kterému dle žalobce došlo na základě jeho pronásledování z politických důvodů, kdy mu však policie poskytla součinnost, nebyl vystaven ze strany stání moci žádnému postihu za politickou činnost ani stát neignoruje třetí subjekty, které by mohli žalobce pronásledovat. Rozhodné však je, že azylový příběh žalobce je nedůvěryhodný, a i kdyby došlo k přepadení vozidla z důvodu politických symbolů na něm, není ojedinělostí a následným průběhem vyšetřování porkázáno pronásledování o intenzitě potřebné k udělení mezinárodní ochrany (srovnej rozsudek NSS č. j. 7 Azs 236/2020 – 28 s typově obdobným azylovým příběhem a odkazem na na rozsudek NSS č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, kde uvedl: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“*).
52. K námitce, že jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že pochybení žalovaného ani v tomto bodě nenalezl. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn., kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
53. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce. Jelikož ten uváděl, že má na území ČR dvě nezletilé děti, zabýval se žalovaný také touto skutečností. Žalovaný rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Konstatoval nicméně, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce s dětmi a jejich matkou nežije ve společné domácnosti, pouze se s nimi nepravidelně vídá a rovněž

nepravidelně na ně finančně přispívá. Za takové situace proto žalovaný dovodil, že neudělením humanitárního azylu žalobci nedojde k výraznému snížení kvality života nezletilých či závažnému zásahu do jejich práv, jakož ani do práv žalobce, který se s dětmi stýká spíše sporadicky.

54. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud žalobce hodlá v ČR legalizovat svůj pobyt, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu.
55. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s posouzením otázky, zda žalobci může ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Ohledně hrozby vážné újmy žalobci v souvislosti s tím, že je příslušníkem IPOB, lze odkázat na závěry uvedené v části odůvodnění neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ohrožení žalobce ze strany neznámých útočníků je nepravděpodobné, již při samotné krádeži byl žalobce zbraněmi ohrožován, avšak nebyly proti němu použity. K incidentu navíc došlo již před značnou dobou. V případě dalších potíží se žalobce může obracet na nigerijskou policii. O příslušnosti žalobce k IPOB lze významně pochybovat, obavy ze státních represí vůči jejím přívržencům obecně neznamenají automaticky postih žalobce. Žalovaný se zabýval rovněž tím, jaká je situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do vlasti. K tomu zjistil, že tyto osoby nejsou v Nigérii nijak postihovány, naopak pobyt v zahraničí může přidat na osobní důležitosti. Ohledně činnosti teroristické skupiny Boko Haram žalovaný uvedl, že sice tato skupina nesporně na území Nigérie působí, avšak je přijímána řada kroků za účelem jejího potírání. Žalobce navíc nežil na území, které by čelilo zvýšenému nebezpečí útoku Boko Haram.
56. U žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, stejně jako dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
57. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

V Praze dne 14. 7. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce